

Na tuhle dovču jsem se hrozně těšila, i proto, že letos zimní nebyla. Důvodem je Talimůra, s kterou jsou některý věci komplikovanější. Když jsme loni z Novohradek odjížděli, nechtělo se nám. Stejně, jako když jsme tam byli poprvé. Aby se nám odjíždělo s lehčí duší, dohodli jsme si rovnou, že první letošní květnový svátek přijedeme.

Říkala jsem si, že by tady Tali mohla fungovat, tak jako loni. Když už do toho všeho zase hodila vidle a hodná Tali je fuč. Mno, tak jsem měla kapek ubrat na představách. Jen co jsme přijeli rozjela to ve svém stylu. Buď honila kočky, nebo vyvracela stoly ke kterým byla cvaklá vodítkem. Šel-li někdo okolo, bylo to stejný. Buď řvala jak prokopnutá a letěla nadávat průchozímu, a nebo zase vyvracela ty stoly. Jen podotknu, že vzhledem k umístění penzionu a tomu, že ještě nezačala sezóna, se nejednalo o poděšený tůristy, alébrž buď o někoho z domácích, či o souseda Ondřeje. Člověka to psomilného a srdnatého. Nicméně špatně je to, že ovladatelná v tyhle momenty rozhodně nebyla.

Pokud si představím, že by třeba z té zatačky nevyšla Jirkova dcera s vnoučkem, ale úplně cizí máma s dítětem a řítla by se k ní flekatá, řvoucí obluda, asi by jí nebylo do smíchu. Co na tom, že obluda je hodná a následně by je oba ráda přivítala. Navíc po svém. Což taky není nic extra příjemného. Takže prostě tady všechno špatně a dovolená byla po týhle stránce hodně náročná. A přiznám bez mučení, že nám to dost zkazilo oboum náladu. Protože toho je někdy fakt už dost.

Nebaví vás hlídat každou chvíli dveře, jestli jsou opravdu dovřený, protože jinak se prosmýkne a letí za kočkou, která prošla před půl hodinou opodál. Nebaví vás, když sedíte s domácími u nich na terase při "kolaudačce" domu, který právě dostavěli, jsme tam všichni v pohodičce, všichni tři psi (ohařiska a domácí ovčanda Michelle) na tom dvoře na volno. A ta čůza flekatá za domem objeví, kudy ven. A letí za Onřejovou přítelkyní, která tam jde s jejich psy. Jak jinak-letí a řve. Co na tom, že je hodná a chce si hrát. Ten malý józefpšík to nemůže vědět.

Taky vas nebaví, když sedíte v restauraci a ona začne řvát jak prokopnutá, protože přišli manželé s dítětem a kočárkem. A nebaví vás ani to, že si zajdete k říčce Černé, která teče u penzionu, aby si psi mohli zaplavat, osvěžit se a zablnout si. A ona z ničehož nic uprostřed plavání a hraní vezme kramle na druhý břeh, letí loukou, vběhne domácím zase za domem tou samou cestou na ten dvůr a hledá tam kočku, která tam byla včera. S takovou razancí, že půlku toho dvora zpřevrací.

Jistě vodítko to jistí, ale nejistí úplně všechno-viz třeba to koupání, kdy odejdete někam, kde nemůžete škodit, aby si mohla zaplavat a ona stejně vyrobí průser. Hele nic z toho není tak hroznýho, já to vím. Ona JE hodná. Ale po roce a půl mít pořád - nebo spíš zase - takhle neovladatelnýho psa to je.... Prostě víte jak je to s tím oslem a stokrát nic, že jo. Každopádně jsem Jirkovi i Irče a všem ostatním vděčná za tu trpělivost a pochopení, co pro nás mají. I když taky kroučí hlavou ☐ .

Ale... na výletech, tam jsme si to - když se nám podařilo setřepat tu marnou náladu - mohli užívat, protože tam se fungovalo mnohem líp. A vůbec nejlepší byl ten poslední den před odjezdem. Přesně tak, jak jsem v duchu tiše doufala. Že to bude "Konec dobrý, všechno dobrý". I když.....vlastně i ten začátek byl, díky Rumíčkoví taky dobrej.

Proč? Protože cestou tam při zastávce předvedl kousek ve stylu Ešátora. Zastavili jsme u pumpy na kafe a když jsme ho dopili, poslali jsme ho, aby kelímky vyhodil. Což taky učinil. Nic složitýho, řeknete si, vždyť doma běžně vyhazuje věci do odpadků. Jenže tam má ty koše dostupný. Tady do tohodle neviděl a hlavně nedosáhl. Je to ale šikovný pan Rumíček, takže si nakonec stoupl na zadní a ty kelímky tam hodil. **BYL VÝÝÝÝBORNEJ.**

Tak to bychom měli neslavně-slavnej začátek za sebou a příště už jen o výletech.